

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΝΕΑ ΕΡΓΑ

«Του βίνκας». — «Ο Μαραθώνιος δρόμος»

Ένα ακόμα δράμα μεσ' τὰ τόσα άλλα ἀπ' τὴν ἀστείρευτη πηγὴ πού πότισε τὴν δραματικὴν μαγία τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Ὁλόκληρη ἡ ἀμαρτωλὴ Βυζαντινὴ ἱστορία μὲ τοὺς τραγικούς της ἔρωτες, τίς σκοτεινὲς φιλοδοξίες, τίς συνωμοσίες καὶ τίς αἰώνιες ἔχτρες παρουσιάζει πλῆθος ἀπὸ ἐτοιμῆς τραγωδίας πού δὲν ἀπαιτοῦνε γιὰ ν' ἐνεδαστοῦν στὴ σκηνὴ ἄλλο ἀπὸ μιὰ σύντομη περιδιάβαση μέσα στὶς σελίδες τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν χρονολογικῶν τῆς ἐποχῆς, καὶ ἀπὸ τῆς σχετικῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ φιλιάζιμου ταμπουρικῶν μέτρου πού νὰ κουδουνίζει στ' αὐτὰ τῶν θεατῶν τὰ ντενεκεδένια κουδούνια. Μὲ τέτοια προσόντα μᾶς ξεφούρνισε σωρὸ τραγωδίας ἢ τρισημαρτωλῆ αὐτὴ ἱστορία πού χρησίμευε ἕναν καιρὸ καὶ γιὰ μοναδικὸ εἰσιτήριο στοὺς μακαρίτικους Λαοσάνειους διαγωνισμοὺς, ἀπ' ὅπου πάλι οἱ δαφνοστεφάνωτοι ποιητῆς! πηδοῦσαν στὶς διάφορες καλοκαιρινὲς μπηράγες. Οἱ τραγικῆς, φανταχτερῆς καὶ μεγαλόπρεπες σκηνῆς τῶν φόνων καὶ τῶν ζεφρονισμῶν πού σὲ κάθε βήμα ἀπαντοῦμε στὶς Βυζαντινὲς αὐλὲς βαλθῆκανε στὸ θέατρο μὲ τὴν πιὸ κρύα καὶ ξερὴ δηγηματικότητά, χωρὶς νὰ ἔχῃος δραματικῆς τέχνης, ἢ Βυζαντινῆς πνεύσης μὲ τὸ ἀπαίσιον σάβανο τῆς μοῦρας γλώσσας, καὶ μὲ τὸ νερούλιασμένο πλέξιμον τοῦ στίχου καὶ τοῦ ρυθμοῦ τὸ κουντισιμένο ὄργανετο. Ὅλοι φαίνεται ἐνομιζαν καὶ νομίζουσι ὅτι ὅσο τραγικώτερα θέματα καταπιαστοῦνε τόσο συγκινητικώτεροι καὶ θρηπτερότεροί θὰ γίνουσι καὶ δὲ μποροῦνε νὰ καταλάβουσι ὅτι τὸ τραγικὸ γιὰ νὰ φανῇ τέτοιο θέλει τεχνίτη μεγάλο καὶ ὅτι ὅσο πιὸ μέγεθος ἔχει ἡ ὑπόθεσις τόσο πιὸ δραματικὸ μέγεθος πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ποιητῆς. Ἀλλ' ὡς κατανοῦνε ἀπὸ τραγικὸν γελοῖον καὶ ἀπὸ συγκινητικὸν ἀστεῖον. Ἄν ἕνας Βερναρδάκης ξεχώρισε σὲ μερικὰ τοῦ ἔργου τὸ ξεχώρισμά του δὲ στάθηκε ἀρκετὰ σημαντικό γιὰ νὰ σημειώσῃ κίποιον σταθμὸ φωτεινὸν στὴν ἱστορία τῆς φιλολογίας μας. Στ' ἀδύνατα χέρια τῶν Ρωμίων συγγραφέων ἦταν ἀδύνατον νὰ μαλαχθῇ ἡ γεμάτη ἀπὸ πάθῃ καὶ κίματα μεσαιωνικὴ μας ἱστορία. Ἡ τραγικὴ Μοῦσα πού σίγουρα θὰ διάβηκε ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα ζητοῦσε ἕναν Αἰσχύλον ἢ ἕνα Σαίξπηρ γιὰ ν' ἀγκαλιάζῃ, καὶ μόλις ἀντίκρουσε τὴν ἀτελείωτην σειράν τῶν δυστυχισμένων καλαμαράδων τὸ βάλε στὰ πόδια ἢ φτωχὴ!

*

Ἄν τὸ «Του βίνκας» τοῦ κ. Πολέμη εἶναι τὸ καλύτερον ἀπ' τὰ ἔργα του ἢ ἂν εἶναι ἀνώτερον ἀπὸ τὸ Βελισσάριον τοῦ Δημητρακοπούλου, αὐτὸ βέβαιον δὲ σημαίνει ὅτι τὸ δράμα ἔχει τὰ στοιχεῖα πού χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσει περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥραιες καλοκαιρινὲς νύχτες. Στὸν κ. Πολέμη ἀναγνωρίζουμε τὴν εὐλικρίνειαν τῆς τέχνης του πού ἴσως ἴσως σὲ πολλοὺς ἄλλους μᾶς εἶναι δύσκολον νὰ πιστέψουμε. Βλέπουμε φανερά ἀκόμα πόσο προσπαθεῖ νὰ φανῇ ἀνώτερος ἀπ' τὸν ἑαυτὸν του. Νὰ φιλιάξῃ σκηνῆς καλῆς, νὰ χαραξῇ δυνατοὺς καὶ ζωντανούς χαρακτήρες, νὰ σκορπίσῃ ποίησιν καὶ ζωῆ. Κ' εἶν' ἀλήθεια πῶς δὲν τὸ κατορθώνει, ὁ ἀγωνίας του ὅμως αὐτὸς μᾶς συγκινεῖ ὅσο ἡ προσπάθειά του δυνα-

μῶνει, καὶ ὅσο μᾶς ξεσκαπάζεται ἡ ἀγωνία τοῦ συγγραφέα πού βάζει ἕλα του τὰ δυνατὰ νὰ φτάσῃ κάπου καὶ δὲ μπορεῖ. Τὸ εἶπαμε καὶ πρὶν, μόνο ἡ εὐλικρίνειαν τοῦ ποιητῆ μπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἔργον του, εὐλικρίνειαν πού φτάνει νὰ βάλῃ σ' ἀρμονίαν τὴν γλώσσαν του μὲ τὴν ψυχὴν του περιφρονώντας τοὺς ἀστεῖους στοχασμοὺς μερικῶν ὅτι στὴν τραγωδίαν μόνο ἡ ἀρχαιοπρεπὴς ταιριάζει.

*

Ἴσως ἂν ἡ πρωτότυπη φάρσα τοῦ κ. Μωραϊτίνου εἶχε ἄλλον τίτλον καὶ φυσικὰ ἄλλο θέμα καὶ ἂν καταφέρνε πάλιν νὰ σκορπίσῃ τὸ ἴδιον πνεῦμα πού σκόρπισε καὶ στὸ «Μαραθώνιον δρόμον» τότε δὲ θὰ εἶχαμε τ ποτα νὰ πῶμε παρὰ νὰ τὸν συχαροῦμε γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν του. Μὰ τὸ ἔργον ἔχει τίτλον καὶ θέμα πού μᾶς κάνει πολὺ ἀπαιτητικούς. Ὁ πανζουρλισμὸς τῶν ἀγώνων μὲ τὰ περίεργα, τὰ ἀστεῖα, τὰ ἐξωφρενικὰ του ἀπὸ καιρὸ ζητάει μιὰ δυνατὴ καὶ γεμάτη σάτυρα. Τέτοιο πρᾶγμα τὸ κατάφερε ὁ κ. Μωραϊτίνος; Εἶναι ζήτημα. Τὸ ἔργον του φάρσα δὲν εἶναι, ἀφοῦ πλοκὴ καμμιὰ δὲν ἔχει, μὰ πάλιν γιὰ ἐπιθεώρησιν εἶναι πολὺ φτωχὴ. Δὲν κλείνει παρὰ ἐλάχιστα πρᾶγματα. Ὅσα ὅμως βάζει στὴ σκηνὴν ἔχουν κί ἀρκετὸ πνεῦμα καὶ νοστιμογραμμῆνα εἶναι. Γιὰ ἕνα ἀκόμα μπορεῖ νὰ τὸν κατηγορήσῃ κανεὶς. Ὅτι δὲν προσπαθεῖ νὰ κολάσῃ καθόλου τίς τεράστιες ἀπιθανότητες πού πλημμυρίζουσι τὴν φάρσαν του. Κι' ἐπιτρέπεται βέβαιον ἡ οἰκονομία χρόνου καὶ περιστάσεων μὰ (ἴσα με) κάποιον σημείον. Δὲ θὰ ἦταν ἀσχημὸν νὰ βγάλῃ καὶ κάτ' παμπάλαια δημοσιογραφικὰ ἀστεῖα σὰν τῶν τροχοδρόμων κτλ. Καθὼς κ' ἡ λύσις πού δὲν κάνει τὴν προεπιμένην ἐντύπωσιν, θέλει διόρθωσιν.

Τέλος πάντων ἂν περιποιηθῇ λίγο τὸ ἔργον του βγάζοντας μερικὰ πρᾶγματα καὶ προστίτοντας ἄλλα δὲν εἶναι ζήτημα πῶς θὰ γείνῃ μιὰ ἀπὸ τῆς δύο τρεῖς νοστιμοφτιαγμένους φάρσας πού ἔχομε.

Ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς ὁ κ. Παλιμύρας ἔπλεσε ἕνα χαριτωμένον τύπον γκαρσονιῶν καὶ ὁ κ. Σαγιῶν ἕναν εὐθυμότατον δρομέαν.

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ

«ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ»

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ἐνας ὄραϊος τύπος κ' ἕνας φίλος του κουδεντιάζουσι στὸ καφενεῖον τὸ βράδν.
 Φίλος. — Γιὰ δὲς τί νόστιμη εἶναι αὐτὴ πού ἀνεβαίνει τώρα στὸ πεζοδρόμιον, ντυμένη μὲ γούστο, περπατᾷ μὲ χάριν.
 Ὁραϊος. — Φίλε μου, δὲ μου κάνουν ἐντύπωσιν ἀπὸψε οἱ γυναῖκες. Πέρασα ἕνα ἀπόγευμα τόσο θαυμάσιον...
 Φίλος. — Μπᾶ, γιὰ λέγε.
 Ὁραϊος. — Σ' ἕνα κομψὸν σαλονάκι μὲ μιὰ χαριτωμένη διαβολικὴν γυναῖκα.
 Φίλος. — Ἐμπρός, συνέχισε.
 Ὁραϊος. — Μελοχρινὴ, μαλλιά μαῦρα, μάτια μαῦρα πού πετοῦν σπύδες.
 Φίλος. — Τέτιες μ' ἀρέσουν. Καὶ δὲ μου λές τί εἶναι αὐτὴ; — Παντρεμένη; χήρα; ζωντοχήρα;
 Ὁραϊος. — Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸν, παντρεμένη. Ὁ ἀντρας τῆς ἦτον ἐξω γιὰ δουλειά.
 Φίλος. — Καὶ σὺ;
 Ὁραϊος. — Οὐφ! Δὲν ξέρεις πῶς ἀγαπᾷ ἡ μικροῦλά μου τὴν φιλολογοῖαν...
 Φίλος. — . . . καὶ σένα.
 Ὁραϊος. — Σετρελλωμένη μὲ τὸ Νίτσε.
 Φίλος. — Καὶ δὲ ζηλεύεις; . . . Ἄς εἶναι μ' ὄλο της

τὸ ντισιμό δὲν εἶναι τόσο σκληρὸν.
 Ὁραϊος. — Ἴσως, γιὰτὶ θαρρῶ πῶς δὲν τὸν διάδασε ποτέ.
 Φίλος. — Ἐχεις δίκιον. Βέβαιον στὴν Ἀθήναν ντισιστικὸς εἶναι ὅποιος θαυμάζει τὸ Νίτσε χωρὶς νὰ τὸν ἔχει ξεφυλλίσῃ.
 Ὁραϊος. — Περισσότερον ὅμως τὴν ἐνδιαφέρει τὸ γλωσσικὸ ζήτημα.
 Φίλος. — Δικὴ σου ἐνέργεια θὰ εἶναι.
 Ὁραϊος. — Ἐ, φυσικὰ... Καὶ παρακολουθεῖ τὸ ζετύλιγμα μὲ ἀγωνία.
 Φίλος. — Μὲ ἀγωνία, ἔ; Ἐξοχα.
 Ὁραϊος. — Ναι μὲ ἀγωνία...
 Φίλος. — Εἶσαι τυχερός, καμμένε.
 Ὁραϊος. — Τυχερός. Ἀλλὰ μόνο στὸν ὕπνον μου.
 Φίλος. — Ὅστε δὲ αὐτὰ εἶταν ὄνειρον;
 Ὁραϊος. — Ναι, σοῦ εἶπα.
 Φίλος. — Ἐσεῖς εἰ ὄμορφοι ἔχετε ἐπιτυχίας διὰν κοιμάσῃτε.
 Ὁραϊος. — Μὴν κοροϊδεύεις.
 Φίλος. — Καὶ ἡ κόρη τῶν ὀνειρῶν σου ποῖα εἶταν;
 Ὁραϊος. — Τί λές, καμμένε. Μπορῶ νὰ ἐκθέσω μιὰ γυναῖκα;

ΑΓΑΘΟΥΛΗΣ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΚΕΝΤΗΤΟ ΦΟΡΕΜΑ!

Ἡ ὄμορφη Ἀνετούλα!
 Τὴν ἐπερίμεναν καθὲ πρωὶ τὰ ἐμποροῦπαῖδα στὴν πόρταν τῶν μαγαζιῶν νὰ τὴν δοῦνε πού περνοῦσε νὰ πάει στὴν μολίστρα της.
 Νὰ δοῦνε τὰ γαλάζια γλυκὰ μάτια της, τὰ πλούσια ξανθὰ μαλλιά της, τὰ ρόδινα μαγουλάκια της, τὸ χαριτωμένον της κορμάκι.
 Νὰ τῆς πῶνε δειλὰ δειλὰ ἕνα σιγαλὸν καλημέρα, νὰ πάρουν μιὰ κίθια ματιὰ της, καὶ κάποτε καμμιὰ γρήγορον ντροπαλὴ κοκκινάδα ἀπὸ τὰ ἀφράτα μαγουλάκια της.
 Τὴν ἐσυλλογιζόνταν ὅλη τὴν ἡμέραν καὶ τὸ βράδν τὴν ἐκαρτεροῦσαν πάλιν πού θὰ γύριζε σπῆτι της.
 Μόλις εἶχε κλείσει δεκατέσσαρα ὁροσάτα χρόνια! Σ' ἕνα στενὸν δρόμον μακρυσιμένης γειτονίας εἶτανε τὸ σπῆτι της ἕνα χαμηλὸν φτωχόσπιτον μὲ δύο παράθυρα κόκκινα, καὶ στὴν μέση μιὰ ξεβαμένη πόρταν.
 Ἐν' ἀπόγευμα κυριακάτικον καθόταν στὸ παράθυρό της, φοροῦσε μιὰ τριανταφυλλένια ποδιὰ, καὶ μιὰ τριανταφυλλένια κορδέλλα στὰ πλούσια ξανθὰ μαλλιά της.
 Καθὲ διαβάτης ἐρίχνε τὰ μάτια του στὴν ὄμορφη Ἀνετούλα, καὶ γύριζε ὅσο νὰ στρίψῃ τὸ δρόμον γιὰ νὰ τὴν ξανακεῖ πολλές φορὲς ἀκόμα.
 Ἐδιάβηκε καὶ μιὰ πλούσια κυρία μὲ τὴν κόρη της κοπέλα καὶ αὐτὴ πού εἶχε τὰ χρόνια τῆς ὄμορφης Ἀνετούλας.
 Τὴν ἐγνώριζαν ἰσταθῆκαν στὸ παράθυρό της καὶ τὴν χαιρετήσανε.
 Τὰ μάτια τῆς Ἀνετούλας ἔπεσαν ἀπάνου στὴν τουαλιέταν τῆς πλούσιας κοπέλας.
 Ἀστράφανε ἀπὸ ζήλια καὶ ἀπὸ λαχτάρα.
 Εἶταν ἕνα φορέμα κάτασπρον κεντημένον παντοῦγιματό ἀπὸ στρογγυλὲς τρυπίτσες, γιφλάντες, κλαριά, λουλουδάκια. Τὸ εἶχε φέρει ἀπ' τὸ Παρίσι.
 Ἡ Ἀνετούλα τὸ κοίταξε μ' ἕνα πόθνον πείσμα. τὸ μελετοῦσε ἤθελε νὰ τὸ ζουγραφίσει μὲσ' τὴν ψυχὴν της, νὰ κλέψῃ τὴν τέχνην του.
 Νὰ μποροῦσε καὶ αὐτὴ ν' ἀποχτήσῃ ἕνα ὄμορον πῶσο θὰ φαίνετο ὄμορφότερον μ' ἕνα τέτοιο φορέμα!

Όταν ή πλούσια κυρία με την κόρη της έφυγε, ή Άνετούλα εσφάλισε τὸ παράθυρό της κι' έμεινε για κάμποση ώρα συλλογισμένη σὲ μιὰ καρέκλα.

Έίχε πάρει τὴν ἀπόφασή της.

Έπειτ' ἀπὸ κάμποσο καιρὸ θὰ εἶχε κι' αὐτὴ ἕνα ὁμοιο φόρεμα: Ἄπ' τὴς μικρὲς οἰκονομίες της θ' ἀγόραζε τὸ ὄφρασμα· θὰ τὸ κεντούσε με τὰ χεράκια της!

— Παιδάκι μου, τῆς ἔλεγε ἡ μάνα της μὴ δουλεύεις τόσο πολὺ, μὴν κουράζεις τὸ κορμάκι σου!

Θὰ δεῖς, μανούλα μου, θὰ δεῖς· κοίταξε τί ὁμορφο πού γίνεται· βλέπεις; ἔμκ τὸ τελειώσω θὰ δεῖς· θ' ἔνε ὁμορφότερο ἀπὸ κείνο πού εἶδα!

Κι' ἐσκυβε ἀπάνου στὸ ἄσπρο ὄφρασμα, δίπλα σὲ μιὰ μικρὴ λάμπα.

Πολλὲς φορές περνοῦσαν τὰ μεσάνυχτα· ἐδούλευε, κεντούσε ὅσο πού θαμπούσαν τὰ μάτια της, ὅσο πού τὰ δάχτυλά της δὲ μπορούσαν πιά νὰ κουνηθοῦν.

Κάθε ἄλλος πόθος της ἀλησημονήθηκε!

Ἄδυνατισε· ἀδυνάτισε πολὺ· τὰ ρόδινα μχγουλάκια της ἐκιντρίνισαν, καὶ κάτου ἀπὸ τὰ γαλάζα μάτια της, ἔρχισε νὰ φαίνεται μιὰ μελανὴ γραμμὴ.

— Παιδί μου, θὰ μ' ἀρρωστήσεις! δὲ σὲ φτάνει τοῦ μαγαζιῶ ἢ δουλιῶς...

Ὅσες φορές τῆς τῶπαιρνε ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ καταραμένο φόρεμα, ἔκλαιγε τόσο πού ἡ μάνα της ἀναγκάζοταν νὰ τῆς τὸ ξαναδώσει.

Ὅλη ἡ ζωὴ της εἶταν τὸ φόρεμα!

Στὰ ὄνειρά της ἔβλεπε πὼς στεκόταν μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη, ντυμένη με τὸ ἄσπρο φόρεμα, καὶ τὸ Στέφανο δίπλα της νὰ τὴ θαμμάζει.

Ὁ Στέφανος ἦταν ἕνα γιερό καλληκάρι· τίμιος καὶ καλὸς δουλευτῆς πού εἶχε πει στὴ μάνα της, πὼς τὴν ἀγκαπεί, καὶ πὼς μιὰ μέρα θὰ τὴν ἔπαιρνε γυναῖκα του.

Ἡ Ἄνετούλα τῶξερε· τῶβλεπε στὰ μάτια του, καὶ ἡ ἀμαθη καρδιά της δὲν ἔλεγε ὄχι.

Πάντα πρῶτ καὶ βράδυ περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο τῶν ἱμπορικῶν.

— Ἄ τὴν καημένη τὴν Ἄνετούλα πὼς κατάντησε.

Δὲν τολμοῦσαν πιά νὰ τὴν καλημερίσουν. Μόνον τὴν ἐκρυφοβλέπαν, με πένθιμες ματιές· με σκοτινιασμένα πρόσωπα, με πόνο μεγάλο στὴν καρδιά.

Θαρροῦσαν πὼς θὰ τῆς ἔκαναν κακό, ἂν τὴν καλημερίζαν, ἂν τὴν ἐκοίταζαν ἔτσι φανερά.

Ἡ Ἄνετούλα τὰ καταλάβαινε ὅλα· ἐπερπατοῦσε θαρρετὰ μπροστὰ τους. Τὰ μάτια της δλάνοιχτα τοὺς ἔβλεπαν, καὶ μ' ἕνα στοχαστικὸ χαμόγελο, σὴν νὰ τοὺς ἔλεγε:

— Ἄ Ναί... Θὰ με δεῖτε σὲ λίγο με τὸ ἄσπρο κεντητὸ φόρεμα καὶ θὰ ξαρονιστεῖτε ἀπ' τὴν ὁμορφιά μου.

Οἱ μέρες περνοῦσαν, καὶ ἡ Ἄνετούλα γινόταν πῶ ἀδύνατη, μὰ τὸ ἄσπρο φόρεμα γέμιζε ἀπὸ στοργυλὲς τρυπίτσες, ἀπὸ γιφλαντες, ἀπὸ κλαριά κι' ἀπὸ λουλουδάκια, κεντημένα ὅλα με τὰ χεράκια της.

Τὶ ὠραία πού θὰ εἶταν! Σὴν τὴν κόρη τῆς πλούσιας κυρίας.

Κι' ἕνας κακὸς στοχασμὸς.

Δὲ θὰ τῆς ἐταίριαζε ὁ Στέφανος γι' ἄντρας της, ὅταν φοροῦσε τὸ ἄσπρο κεντητὸ φόρεμα.

Μιὰ μέρα τῆς εἶπε:

— Ἄνετούλα, κι' ἔτσι χωρὶς τὸ ἄσπρο φόρεμα πού κεντὰς εἶσαι ὁμορφη· γιὰ μένα δὲ θὰ γίνεις ὁμορφότερη ἂμα τὸ φορέσεις.

Ἐγύρισε καὶ τὸν κοίταξε με θυμὸ· δὲν τοῦ μίλησε.

Μιὰ νύχτα ἐλιποθύμησε ἀπάνου στὸ κέντημα· ὅταν ἤρθε στὰ συγκαλά της ἦταν ξημερώματα· δὲν τὴν ἐνοιωσε κανεὶς.

— Ἄνετούλα, τῆς ἔλεγε ὁ Στέφανος, θὰ πάθεις· ἐχλωμίανες, ἐστράγγιζες· κονταῦει νὰ σοῦ φάει ὁ ἀκαίρη τὴ ζωὴ, τὸ ἀναθεματισμένο φόρεμα.

— Μὴν τὸ βρίζεις: Γιὰ σκέψου θάμαι κι' ἐγὼ σὰ μιὰ πλούσια κοπέλα! Πρέπει νάσαι περήφανος, Αἰ; θὰ κάνεις καὶ σὺ μιὰ πλούσια τουαλέτα καὶ θὰ περπατὰς ἔτσι δίπλα μου· Θὰ μὰς βλέπει ὅλος ὁ κόσμος· θὰ μὰς ζηλεύουν καὶ θὰ καμαρώνουν.

— Ἄνετούλα, τί μὰς νοιάζει ὁ κόσμος;

— Ἄσε νὰ τὸ τελειώσω καὶ θὰ δεῖς.

Ὁ Στέφανος ἀπελπίστηκε.

Ἡ Μάνα της ἔκλαιγε μὰ δὲ μπορούσε νὰ κάνει τίποτα.

Ἐπαινε καμιά φορά νὰ τὴ βοηθήσει.

— Μὴ, τῆς ἔλεγε, θὰ μοῦ τὸ χαλάσεις· δὲν ξέρεις ἐσύ.

Ἐσκέφτηκε νὰ τῆς τὸ σκίσει, νὰ τῆς τὸ κάνει κομματῖα· μὰ ἂν πῆθαινε ἀπ' τὸν καημὸ της;

Ὅλες οἱ φιλενάδες της, οἱ γειτόνισες τῆς μίλησαν.

Δὲν ἔκουγε κανένα· εἶπε τῆς μάνας της, δὲ θέλω νὰ ξανάρθουν αὐτὲς σπῖτι μου.

Ἡ Ἄνετούλα ἔγινε ἀγνώριστη.

Ἡ ὁμορφη Ἄνετούλα εἶταν ἔσχημη τὸρκ.

Δὲν τὴν ἐκοίταζαν πιά με θαμμάσι.

Δὲν τὴν ἐπερίμεναν πιά τὰ ἡμποροῦπαιδα στὶς πόρτες τῶν μαγαζιῶν, κι' ἂν ἐτύχαινε κάποτε νὰ τὴνε δοῦν, τὴν ἐσυμπονοῦσαν γιὰ μιὰ στιγμὴ, κι' ἔπειτα τὴν ἐξεγνοῦσαν.

Τῶβλεπε κι' αὐτὴ· μὰ ἔλεγε μέσα της, — μιὰ φορά πού θὰ φορέσω τὸ ἄσπρο κεντητὸ φόρεμα, θὰ ξαναγίνω καλὰ, θὰ ξαναγίνω ὁμορφη· κι' ἔλεγε καὶ κάτι ἄλλο, πού ἐμοιαζε με τὸ παραμῦθι τῆς Βοσκοπούλας πού καρτεροῦσε ἕνα Βασιλόπουλο νὰ τὴν πάρει γυναῖκα του.

Ὁ καιρὸς ἔφρευε καὶ γρηγορότερ' ἀπ' αὐτόνε ἡ δροσερὴ ζωὴ τῆς Ἄνετούλας.

Δὲν τῆς εἶχαν ἀπομείνει ἀπ' τὴν ὁμορφιά της, παρὰ μόνον τὰ μεγάλα γαλάζα μάτια της θολωμένα, καὶ τὰ πλούσια ξανθὰ μαλλιά της.

Ὅλα τ' ἄλλα ἐμακράθησαν, ἐδύσανε.

Μὰ τὸ φόρεμα κόντευε νὰ τελειώσει.

Ἡ βελόνα ἐβάραινε σὰ μπάλα ἀπὸ μολύβι στὰ σκελετωμένα δαχτυλάκια της.

Μόλις ἔσερνε τὰ πόδια της.

Μὰ δὲν τὴν ἐμελλε τίποτα· ἔφτανε στὸ τέλος τοῦ ὄνειρου της.

Ἐβγαλε τὴν τελευταία βελονιά!

Τὰ μάτια της ἐπλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα· ἀναστέναζε βαθιὰ, μὲς' ἀπ' ὅλη της τὴ ζωὴ, καὶ παραδίνοντας τὴν ψυχὴ της σὲ μιὰν ἀπειρη εὐτυχία καὶ χαρὰ, λιποθύμησε...

Ὅλοι τὴν ἐκαμάρωσαν τὴν ὁμορφη Ἄνετούλα, ντυμένη με τὸ ἄσπρο κεντητὸ φόρεμα, τὴν ὦρα πού τὴν ἐπήγαιναν γιὰ νὰ τὴν θάψουνε.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁ Ἐρνέστος Λεγκουδὲς, γάλλος συγγραφέας πολὺ γνωστὸς στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Παριζία, λέει πὼς ὁ ἔρωτας μπορεῖ νὰ ὑπάρχη στὴν καρδιά τοῦ καλόγερου καμιά φορά, ὄχι ὅμως καὶ στὴν καρδιά τοῦ παραλυμένου.

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ κ. Δ. Ταγκόπουλος παρακαλεῖ τοὺς συντρομητῆς κι' ἀναγνώστες τοῦ Νουμά νὰν τονε συχωρέσουν πού δὲν μπόρεσε, ἐπειδὴ εἶταν ἔρρωστος, νὰ βγάλει φύλλο τὴν περασμένη Κυριακὴ.

— Ἐκατὸ ὑποψήφιος δασκάλος γιὰ δυὸ θέσεις ἰδιανὲς! Το δασκκαλοπάζαρο αὐτὸ γίνεται στὴ Δημαρχία κι' ὁποιος ἔχει κέφι του ἔ; πᾶει νὰν τὸ καμαρώσει. Ἐχει πολλὰ νὰ μαλετήσῃ ἀπάνου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

— Ἰσαμε τώρα πίνου ἀπὸ ἐκατὸ Ρωμιοὶ περάσανε ἀπὸ τίς στήλες τῆς Ἀκρόπολης, ὁ καθένας με τὴ γνωμολία του γιὰ τὴν κατίσταση.

— Κι' ὁ ἔρρωστος ψυχολογᾷ: Το λέει δὲ κ' ἡ παροιμία· ὅπου πολλοὶ γιατροὶ κτλ. Καὶ στὴν περίσταση αὐτὴ κάθε Ρωμῖος φέρνει καὶ τὸ γιατρικὸ του.

— Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς μιλᾷνε πολὺ φρόνιμα. Νά, λ. γ. ἕνας εἶπε πολὺ σωστὰ ὅτι: πρέπει νὰ διορθωθοῦμε πρῶτα ἐμεῖς οἱ φηῦλοι ἐκλογεῖς γιὰ νὰ μπορέσουμε ὑστερὰ νὰ διορθώσουμε καὶ τοὺς ἀκυλότεροους ἔρχοντίς μας. Καὶ τὸ γιατρικὸ του ἕνα κ' ἕνα, ἀπὸ βρισκεις πὼς μονάχη τὸ Σκολεῖο, ἂν ἐννοεῖται διορθωθεῖ κι' αὐτὸ, θὰ μπορέσει νὰ μὰς διορθώσει καὶ νὰ μὰς προκίσει με πολιτικὸ χαραχτήρα πού μὰς λείπει σήμερα.

— Πεντακόσοι τόσοι ἄκυρῶλακες λογαριάζουνε νὰ περαιτηθοῦνε γιὰτι με τὸν κεινούριο ἀστυνομικὸ νόμο ζημιώνονται σημαντικὰ.

— Αὐτὸ τιμάει τοὺς ἄκυρῶλακες. Σὰ δὲν μπορεῖ ἡ Κυβέρνηση νὰν τοὺς πῆσει, ἀπὸ ὁ καθένας τους ἔχει καὶ τὸ βουλευτὴ του, ἀποραχίσανε νιδιάσουνε μοναχοὶ τους τὴ θέση γιὰ νάρθουνε ἄλλοι ἰκνωότεροι.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

Ἄπο Πέμπτη ὁ Πέμπτη.

Ἰπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1, Πειραιὰς 1, Ἐπαρχίης 5.

Λαθωμοί. Ἀθήνα 4, Πειραιὰς 5, Ἐπαρχίης 7.

Κλεψιές. Πειραιὰς 8, Ἐπαρχίης 3.

Ἀπαγωγές. Πειραιὰς 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἰπερ. Σμύρνη. Λάδαις τὴ συντρομὴ τοῦ 1906 καὶ σὰς εὐχριστοῦμα. — κ. Φρουρὸ στὸν Πειραιῶ. Το γράμμα σου τὸ διαβάζω με προσοχὴ καὶ τὸ στεῖλω με στὸν κ. Ψ. Αὐτὸς εἶναι καταλλήλοτερος ἀπὸ μὲς κι' ἀπὸ κάθε ἄλλονε νὰπανήσῃ στὶς ἀπορίες σου. Ὅσο γιὰ κείνο πὼ γρίφει, πὼς «ὁ Ψ. ἔβλαψε τὴ γλῶσσα», δὲν πιστεύουμε νάχεις καὶ τόσο δίκιο. Ἄν τὴν ἔβλαψε ὁ Ψ. τότε ποῖς δὲ ἔβλαψε τὴν ἀρετή; Ἡ ἀρετή μὰς ἦ ἡ ἀρετή σου; Ἄντι νὰ χάνουμε τὸν καιρὸ μὰς νὰνκαλύψουμε ποῖς ἔβλαψε τὴν Δημοτικὴν, προτιμώτερο εἶναι νὰ στρωθοῦμε ὅλοι στὴ δουλιὰ καὶ νὰ προτρέψουμε στὸν ἀγῶνα ὅτι μπορέσει ὁ καθένας μὰς. — κ. Μ. Λόντρα. Ὁ συναχτικὸς μαργαρίτης πού μὰς στέλνεις ἀπὸ τὸ «Ν. Ἄστρο» (1, Αὐγ. σελ. 2, στήλ. 11) γιὰ τὸ Βαρβαροπάζαρο... ὅτι ὡς ἀντιπρόσωπος δημοκρατικῆς χώρας δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ δέχεται τιαυτὰ δῶρα, εἶναι κοινότατος στὰ καθαρῶσευσιάνικα βιβλία. Μὰ μήπως ἀλάκαιρη ἡ καθαρῶσευσιάνικα βιβλία. Μὰ μήπως ἀλάκαιρη ἡ καθαρῶσευσιάνικα βιβλία. Μὰ μήπως ἀλάκαιρη ἡ καθαρῶσευσιάνικα βιβλία. — κ. Ν. Κλ. Λάδαις τις συντρομὲς τῶν κ. κ. Ρίγ... καὶ Κληρον... καὶ σ' εὐχριστοῦμα. Ἡ δικὴ σου τέλειωσι, θαρροῦμα. — κ. Ν. Λασι. Καλὸ μὰ πολὺ μεγάλο. Τὰ πᾶζα ποιήματα, ὅσο πᾶς σύντομα τόσο πᾶς καλὰ. Λοικὸν κανένο μικρότερο, μὰ ὄχι τοῦ χρόνου!